

Sygn. akt IV K 232/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Chodkiewicz

Protokolant: B. K.

w obecności Prokuratora Krystyny Marchewki

po rozpoznaniu w dniu 17.01.2018 r. sprawy

J. R. (R.),

urodz. (...) r. w G.

syna A. i H. zd. Ś.

skazanego prawomocnymi wyrokami, które podlegają wykonaniu:

I. Sądu Rejonowego w G. z dnia 25.06.2012 r. sygn. akt III K 229/12, za:

- przestępstwo z art. 190 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- przestępstwo z art. 190 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

które to kary pozbawienia wolności zostały objęte karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 27.10.2017 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 30.11.2016 r. sygn. akt II K 819/16, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. Sądu Okręgowego w G. z dnia 9.05.2017 r. sygn. akt IV K 114/16, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z 5.10.2017 r. sygn. akt II AKa 352/17 za:

- przestępstwo z art. 288 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- przestępstwo z art. 288 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

które to kary pozbawienia wolności zostały objęte karą łączną 1 roku pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego w G. z dnia 26.07.2017 r. sygn. akt IX K 262/17, za przestępstwo z art. 245 § 1 kk na karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

orzeka:

1. na mocy art. 85 § 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk w zw. z art. 568a § 1 pkt 2 kpk łączy wyżej opisane w punktach od I do IV wyroki i orzeka wobec skazanego **J. R.** karę łączną 3 (trzech) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na mocy art. 577 kpk ustala, iż zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej podlega okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach:

- Sądu Okręgowego w G. sygn. akt IV K 114/16 od 20.08.2015 r. godzina 14.00 do 12.11.2015 r. godzina 14.32

- Sądu Rejonowego w T. (...) sygn. akt II K 819/16 od 4.07.2016 r. godzina 23.20 do 5.07.2016 r. godzina 1.44 i od 3.08.2017 r. do nadal;

3. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawia do odrębnego wykonania,

4. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D. kwotę 120zł +23% VAT łącznie kwotę 147, 60zł (sto czterdzieści siedem zł 60/100gr) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,

5. na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 232/17

UZASADNIENIE

W związku z wpływem pism Aresztu Śledczego w G. (z dnia 21 i 24 listopada 2017 r.) w przedmiocie zachodzących wobec J. R. (z dnia 2 stycznia 2018 r.) warunków do wydania wyroku łącznego, a następnie wniosku samego skazanego Sąd z urzędu wszczął postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego ustalając, iż w/w został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w G. z dnia 25.06.2012 r., sygn. akt III K 229/12, za:

- przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

które to kary pozbawienia wolności zostały objęte karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 27.10.2017 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 30.11.2016 r., sygn. akt II K 819/16, za przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. Sądu Okręgowego w G. z dnia 9.05.2017 r., sygn. akt IV K 114/16, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z 5.10.2017 r., sygn. akt II AKa 352/17 za:

- przestępstwo z art. 288 §1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 288 §1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

które to kary pozbawienia wolności zostały objęte karą łączną 1 roku pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego w G. z dnia 26.07.2017 r., sygn. akt IX K 262/17, za przestępstwo z art. 245 §1 k.k. na karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

[Dowody: wnioski dyrektora Aresztu Śledczego w G. - k. 1, 10; informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 2-3, 11-13; odpisy wyroków k. 5-6, 7,16, 27,28, 37; postanowienia Sądu Rejonowego w G. - k. 17, 38; informacje o pobytach i orzeczeniach - k. 20-25; dane o karalności - k. 29-31; wniosek skazanego - k. 34; akta Sądu Rejonowego w T. (...) o sygn. II K 819/16; akta Sądu Rejonowego w G. o sygn. III K 229/12 i IX K 262/17; akta Sądu Okręgowego w G. o sygn. IV K 114/16]

Jak wynika z opinii z Aresztu Śledczego w G. z dnia 4 grudnia 2017 r. - podpisanej przez zastępcę dyrektora Aresztu Śledczego w G. - obecna izolacja więzienna skazanego trwa od dnia 3 sierpnia 2017 r. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie Indywidualnego Programu Oddziaływania. Zachowanie skazanego w związku z tą izolacją zostało określone jako pozytywne. Nie był karany, ani też nagradzany regulaminowo. Raz udzielono mu ulgi. Brak jest zastrzeżeń w zakresie przestrzegania przez skazanego zasad obowiązujących w jednostce penitencjarnej. Nie przejawia zachowań agresywnych ani autoagresywnych (nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego) oraz odcina się od przynależności do podkultury przestępczej. Do popełnionego przestępstwa odnosi się krytycznie. Nie podjął zatrudnienia ani nie wnioskował o takie zatrudnienie. Jego stosunek do służb penitencjarnych został określony jako kulturalny.

W zakresie relacji osobistych J. R. stwierdzono, że utrzymuje kontakt z matką, konkubiną oraz siostrą. Ustalono również, że skazany posiada zobowiązania finansowe nałożone na niego w wyroku na zasadzie art. 46 §1 k.k., przy czym nie podjął żadnych starań w kierunku ich spłaty.

[Dowód: opinia z Aresztu Śledczego w G. z dnia 4 grudnia 2017 r. - k.18 -19]

Sąd uznał, że zebrane w sprawie dowody dają dostateczną podstawę dla rzetelnego zbadania, czy zaistniały w stosunku do skazanego warunki do wydania wyroku łącznego oraz oceny całokształtu sytuacji skazanego w kontekście wymierzenia mu adekwatnej kary. Zebrana dokumentacja nie budzi zastrzeżeń Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r. poz. 396) przepisów znowelizowanego art. 85 §1 k.k. nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wskazać należy, iż ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., a wobec skazanego J. R. trzy z wyroków opisane w pkt II - IV części wstępnej wyroku łącznego uprawomocniły się po dniu wejścia w życie w/ w ustawy. W związku z powyższym, zastosowanie znajdzie treść przepisów art. 85 k.k. po nowelizacji, chyba, że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla skazanego (reguła wyrażona w art. 4 §1 k.k.). Na gruncie powszechnie przyjętej wykładni uznaje się bowiem, że orzekaniem w rozumieniu art. 4 §1 k.k. jest także orzekanie o karze łącznej, czy to w wyroku skazującym, czy w wyroku łącznym (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt II Aka 120/17- Lex (KSAG 2017/3/230-234, OSA 2017/12/20-23; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., sygn. akt II KK 347/16, Baza orzeczeń Sądu Najwyższego, www.sn.pl.).

Dokonując porównania obu ustaw - w kontekście sytuacji skazanego J. R. - zdaniem Sądu zastosować należało nowe przepisy, albowiem ustawa obowiązująca poprzednio nie jest dla niego względniejsza. Wynika to stąd, iż wydanie wyroku łącznego w oparciu o przepisy sprzed nowelizacji, nie wykreowałoby po stronie skazanego sytuacji korzystniejszej w aspekcie kary łącznej.

I tak, przepis art. 85 k.k. - w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. - stanowi, iż warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego

(kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., sygn. akt I KZP 36/04, Baza orzeczeń Sądu Najwyższego, www.sn.pl). Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy - czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi). Odnosząc treść powołanej regulacji do odnotowanych w karcie karnej skazań J. R. nasuwają się wnioski następujące. Stosowanie przepisów sprzed nowelizacji nie pozwoliłoby objąć węzłem kary łącznej wszystkich kar podlegających wykonaniu, w przeciwieństwie do „nowych reguł”, który ten rezultat osiągnąć pozwalają.

Zgodnie z brzmieniem art. 85 §1 k.k. (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.) warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa (art. 85 §2 k.k.). Niemniej jednak, jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu (art. 85 §3 k.k.). Po przeanalizowaniu dat popełnienia czynów przez skazanego Sąd uznał, iż w jego przypadku sytuacja opisana w §3 cytowanego przepisu nie zachodzi. Czyny rozważane przez Sąd jako podlegające łączeniu przypadają na okres przed dniem 3 sierpnia 2017 r. (a zatem przed dniem osadzenia w jednostce penitencjarnej celem odbycia kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 819/16). Odbycie pozostałych kar pozbawienia wolności przypada na okresy późniejsze. Nadto, poszczególne czyny nie zostały popełnione w czasie zaszczepiającym się z rzeczywistym pozbawieniem wolności w innej sprawie (objętej wyrokiem łącznym), który został zaliczony w dalszej kolejności na poczet kary. Ta ostatnia uwaga dotyczy spraw o sygn. akt II K 819/16 (gdzie czyn został popełniony w dniu 4 lipca 2016 r., a dzień ten został zaliczony na poczet kary w tej samej sprawie) oraz o sygn. akt IV K 114/16 (gdzie czyny zostały popełnione w dniu 20 sierpnia 2015 r., a dzień ten został zaliczony na poczet kary w tej samej sprawie).

Zatem zgodnie z brzmieniem art. 85 k.k. ustawy znowelizowanej, wszystkie spośród wymienionych na wstępie skazań, powinny zostać objęte węzłem kary łącznej. Precyzując połączeniu podlegają czyny osądzone w sprawach: o sygn. akt III K 229/12 - 2 czyny za które wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; o sygn. akt II K 819/16 - 1 czyn, za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności; o sygn. akt IV K 114/16 - 2 czyny, za które wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności; o sygn. akt IX K 262/17 - 1 czyn, za który wymierzono karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Kierując się dyrektywami określonymi w art. 86 §1 k.k. Sąd mógł wymierzyć skazanemu J. R. karę łączną w granicach od najwyższej z kar (jednostkowych lub łącznych) podlegających łączeniu, tj. od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, do ich sumy tj. kary 4 lat pozbawienia wolności. Wyjaśnić przy tym wypada, iż miesiąc kary ograniczenia wolności, zgodnie z przelicznikiem z art. 87 §1 k.k. równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności. Oznacza to, iż wymierzona J. R. kara jednostkowa 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (kara ze sprawy o sygn. akt IX K 262/17) równa się 6 miesiącom kary pozbawienia wolności. Natomiast kara orzeczona w sprawie o sygn. akt III K 229/12 z uwagi na jej zarządzenie kwalifikowana jest do kategorii kar bezwzględnych, pomimo pierwotnego jej zawieszenia. Sprawca bowiem, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji z art. 69 k.k., ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 k.k., jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w rozumieniu art. 89 §1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa 114/15, Lex nr 1770343). Stąd górna granica kary po zsumowaniu kar - przy zastosowaniu w/w reguł - daje 4 lata (1 rok i 6 miesięcy + 1 rok + 1 rok + 1/2 z 1 roku).

Uwzględniając ustawowe granice i przesłanki wymiaru kary łącznej Sąd wymierzył J. R. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazać należy, iż orzekając karę łączną na nowych zasadach, zgodnie z art. 85a k.k., Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w

zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cytowany przepis nie zawiera enumeratywnego katalogu przesłanek decydujących o wymiarze kary łącznej, a z kolei użycie zwrotu „przede wszystkim” pozwala stosować dotychczasowy pogląd doktryny i judykatury, a zatem o zastosowaniu zasady absorpcji, asperacji bądź kumulacji decyduje określenie bliskości popełnienia poszczególnych czynów oraz związku przedmiotowo-podmiotowego łączącego analizowane czyny (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 25/16; Patrycja Kozłowska-Kalisz, W: Kodeks Karny. Komentarz, red. M. Mozgawa, Warszawa 2015, str. 257-258.).

Odnosząc się do bliskości czasowej dzielącej poszczególne przestępstwa (z różnych wyroków) wskazać należy, że brak tutaj podstaw do przyjęcia pewnej regularności. Czyny popełnione przez skazanego i osądzone wyrokami cechuje bowiem nierównomierny odstęp czasowy. Wynika to z dat ich popełnienia, które przypadają na następujące okresy: 28 sierpnia 2011 r. oraz od lutego do 3 października 2011 r. (czyny z wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt III K 229/12); 20 sierpnia 2015 r. (czyny z wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt IV K 114/16); 4 lipca 2016 r. (czyn z wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt II K 819/16); 17 listopada 2016 r. (czyn z wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt IX K 262/17). Ścisła bliskość czasowa zachodzi wprawdzie pomiędzy czynami z wyroku w sprawie o sygn. akt III K 229/12, oraz w sprawie o sygn. akt IV K 114/16, z tym, że znalazło to swoje odzwierciedlenie w pierwotnie orzeczonych karach za te czyny - przybrała ona postać kary łącznej.

Podobnie, wykluczonym pozostaje przyjęcie ścisłego związku podmiotowo -przedmiotowego łączącego poszczególne przestępstwa, podlegające połączeniu wyrokiem łącznym. Godzą one bowiem w dobra różnych podmiotów oraz mają zasadniczo charakter różnorodzajowy. Analiza tych czynów prowadzi do wniosku, że pewna powtarzalność inkryminowanych zachowań J. R. zachodzi jedynie w tym sensie, że dwukrotnie popełnił on przestępstwa naruszające to samo dobro chronione prawem - mienie (czyny osądzone wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt IV K 114/16 oraz o sygn. akt II K 819/16).

Ważąc opisane względy Sąd uznał, iż wykluczonym w przypadku skazanego jest wymierzenie kary łącznej - zgodnie z wnioskiem obrońcy skazanego, tj. w oparciu o zasadę absorpcji - polegającą na wymierzeniu (dopuszczalnej) kary najniższej - która jest zasadą adekwatną dla tych zbiegów przestępstw, które cechuje bliski związek podmiotowo-przedmiotowy oraz temporalny. Ze stanowiskiem tym koresponduje pogląd wypowiedziany przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 346/12 (vide: Lex nr 1277751). Mianowicie, Sąd stwierdził, że brak ścisłego związku czasowego i podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy przypisanymi skazanemu przestępstwami przemawia przeciwko stosowaniu zasady absorpcji przy określaniu wymiaru kary łącznej. Pomimo, iż w niniejszej sprawie zbiegi realne przestępstw nie są kwestią istotną dla łączenia kary na „nowych zasadach”, to w/w uwagi pozostają aktualne, co zresztą nadmieniono już wcześniej.

Z drugiej strony, w ocenie Sądu nie zachodzą warunki ku temu, ażeby orzec karę łączną zgodnie z drugą ze skrajnych reguł ustalania wysokości kary (zasadą kumulacji). Ustalenie wymiaru kary w oparciu o regułę wykluczającą jakąkolwiek elastyczność w zakresie kształtowania jej wysokości nie odpowiada całokształtowi przyniotów i warunków osobistych skazanego.

Warunki te natomiast niezależnie od informacji wynikających z orzeczeń wydanych wobec skazanego oraz z karty karnej (stanowiącej kompleksowy wykaz tych orzeczeń) determinuje ocena zachowania J. R. w trakcie osadzenia w jednostce penitencjarnej. Ocena ta w swym pozytywnym aspekcie zawiera informacje o bezkonfliktowym zachowaniu skazanego, który przestrzega obowiązujących na terenie aresztu śledczego zasad. W szczególności nie odnotowano zachowań agresywnych, konieczności stosowania wobec niego środków przymusu bezpośredniego oraz kulturalny stosunek do pracowników jednostki.

Jednocześnie jednak opinia ta uwidacznia, iż zachowanie skazanego jakkolwiek jawi się jako pozytywne, to jednak nie osiągnęło pułapu maksymalnego w kontekście dostępnych w zakładzie karnym mierników świadczących o tendencjach będących przejawem zmierzania skazanego w pozytywnym kierunku w ramach procesu resocjalizacji. Miernikiem takim niewątpliwie jest system nagród. System, którego skazany dotychczas nie był beneficjentem.

Zwrócił również Sąd uwagę na fakt niepodjęcia przez J. R. nałożonego na niego obowiązku spłaty zobowiązań finansowych wynikających z orzeczenia sądowego.

Podsumowując, zachowanie skazanego niewątpliwie zakwalifikować należy jako poprawne, mieszczące się w ramach zachowań, które nie stwarzają zagrożenia dla innych współosadzonych, jak również nie oddziałują na nich negatywnie. Zachowania te przy tym nie mogą zostać uznane za wykraczające ponad przeciętną, skoro skazany działań wyróżniających go „na plus” zasadniczo nie przejawia. Nie tylko nie był nagradzany, ale nie zgłosił chęci podjęcia zatrudnienia. Nie dał się więc poznać jako osoba, która pozostaje niezwykle silnie zmotywowana by żyć w warunkach zakładu penitencjarnego w sposób jak najbardziej zbliżony do warunków wolnościowych. Nie wymaga od siebie niczego ponadto, co jest obowiązany zrobić odgórnie. Tymczasem, warunki wolnościowe wiążą się - dla osoby w sile wieku, zdrowej (którą niewątpliwie skazany jest) - z koniecznością podjęcia zatrudnienia.

W dalszej kolejności Sąd miał wzgląd na dotychczasową przeszłość kryminalną J. R. (zobrazowaną informacją pochodzącą z Krajowego Rejestru Karnego). Wynika z niej, iż skazany pomimo młodego wieku, popełnił szereg, różnorodnych przestępstw. Zatem w jego przypadku, fakt wymierzenia kar pozbawienia wolności kolejnymi, następującymi po sobie wyrokami nie odniósł oczekiwanego skutku kary, którym jest m.in. odwiedzenie skazanego od dalszych naruszeń prawa. Co więcej, jedna z kar podlegających łączeniu została pierwotnie warunkowo zawieszona, jednakże postępowanie J. R. w trakcie okresu próby zmusiło Sąd do jej zarządzenia. Innymi słowy, skazany pomimo danego mu ze strony wymiaru sprawiedliwości kredytu zaufania, odrzucił szansę łagodniejszego znoszenia konsekwencji - stwierdzonego prawomocnym wyrokiem - przestępczego działania. Istotne jest przy tym zaznaczenie, iż rzeczywiste pozbawienie wolności zostało wobec J. R. wyegzekwowane w nieznacznym zakresie, albowiem wdrożono dopiero jedną zasadniczą karę pozbawienia wolności (jest nią kara orzeczona wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt II K 819/16). Oprócz względów wychowawczych, Sąd nie mógł dodatkowo stracić z pola widzenia skutków wymierzenia kary łącznej, które dotkną pośrednio także innych współosadzonych. Uściślając, do świadomości tych osadzonych dotrze dopuszczalność poniesienia w wyniku wydania wyroku łącznego kary niższej, pod pewnymi warunkami. Nieuzasadnione, nadmierne obniżenie tej kary mogłoby zatem wyrzucić negatywny wpływ na sferę resocjalizacji innych skazanych, do czego Sąd nie może z oczywistych powodów - dotyczących prewencji ogólnej - dopuścić.

Całokształt czynników rzutujących na wymiar kary skłonił Sąd do ustalenia jej wysokości wedle zasady asperacji. Zdaniem Sądu zasada ta jest najwłaściwszą, zważywszy na brak występowania jednego z dwóch skrajnych przypadków - przemawiających za całkowitą absorpcją lub za całkowitą kumulacją. Tym samym koniecznym jest wdrożenie wyśrodkowujących reguł wynikających z asperacji.

Wedle tej właśnie zasady Sąd wymierzył J. R. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oscylującą pomiędzy pułapem kary najniższej i najwyższej, przekraczającą jednak punkt stanowiący środek różnicy kary najwyższej i najniższej. Ten zaostrożony akcent zdaniem Sądu jest niezbędny, ażeby zrównoważyć wszelkie cele, które kara winna osiągnąć - cele wychowawcze, zapobiegawcze, ale też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cele te wymagają natomiast, ażeby nie tylko docenić pozytywną prognozę penitencjarną skazanego, ale spojrzeć na jego sylwetkę z szerszej perspektywy oraz dostrzec wszelkie następstwa dotyczące płaszczyzny wykraczającej poza interes samego skazanego. Płaszczyzny mieszczącej interesy ogółu społeczeństwa, którego członków nie można pozbawić poczucia bezpieczeństwa, czerpanego z racjonalnego postępowania państwa w zakresie należytego wymierzania i egzekwowania kar. Stąd Sąd, nie mógł - jak już sygnalizował - wymierzyć kary nadmiernie łagodnej. Byłoby to bowiem równoznaczne z zignorowaniem notoryjnego charakteru przestępczej działalności skazanego. Jego nieuzasadnione premiowanie zmierzałoby do firmowania kar nieoddających w pełni zawartości kryminalnej popełnionych czynów. Zdaniem Sądu ustalona kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z jednej strony pozbawiona jest cech sankcji pobłażliwej a drugiej strony nie jest ona nadmiernie surowa. Ważyć bowiem należy, że w ostatecznym rozrachunku wobec skazanego zostanie wykonana kara łączna pomniejszona aż o 6 miesięcy (1 rok kary ograniczenia wolności równa się 6 miesiącom kary zasadniczej pozbawienia wolności), względem sumy kar połączonych. Karę łączną pomniejsza dodatkowo część kar już odbytych i zaliczonych przez Sąd na zasadzie art. 577 k.p.k. (okresy rzeczywistego pozbawienia wolności wynikające z wyroków: Sądu Okręgowego w G. sygn. akt IV K

114/16, tj. okres od 20.08.2015 r. godzina 14.00 do 12.11.2015 r. godzina 14.32; Sądu Rejonowego w T. (...) sygn. akt II K 819/16 od 4.07.2016 r. godzina 23.20 do 5.07.2016 r. godzina 1.44 i od 3.08.2017 r. do nadal).

Uzupełniająco Sąd jedynie doda, że wymierzając karę łączną pozbawienia wolności nie brał pod uwagę skazania wynikającego z wyroku Sądu zagranicznego - odnotowanego w karcie karnej - tj. Sądu Rejonowego w O. (sygn. akt 73T 258/2009) albowiem zgodnie z art. 85 §4 k.k. karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k. (orzeczeniami zapadłymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej). Sąd zauważa również, że zakres wyroków podlegających połączeniu nie jest uzależniony od woli skazanego, a badany z urzędu. Oznacza to, że Sąd z urzędu ma obowiązek objąć węzłem kary łącznej wszystkie ze skazań, które podlegają połączeniu. Węzłem tym jednak Sąd nie mógł objąć wyroku wskazanego przez J. R., tj. wyroku oznaczonego we wniosku jako wyrok Sądu Rejonowego w G., sygn. akt IX W 787/17. Już bowiem sama jego sygn. oraz brak odnotowania w rejestrze przestępstw (KRRK) wskazują, iż nie dotyczy on przestępstw. Wyrok łączny stanowi natomiast instytucję prawa karnego właściwą dla przestępstw.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Z kolei o kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu Sąd orzekł na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądając od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D. kwotę 120 zł +23% VAT, tj. łącznie kwotę 147,60 zł. Nadto, Sąd na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa uznając, że J. R. w swojej obecnej sytuacji nie zdołałby bowiem kosztów tych udźwignąć, albowiem jego zdolności zarobkowe są ograniczone z powodu osadzenia w jednostce penitencjarnej.